

ODNEKUDA, PRENET OVDE

Odněkuda, prenet *verno* ovde, paučinst dim cigarete. Pomalja se *obris* i čoveka: on otvara usta, nešto kaže. *Posvudno* ga staklo odslikava. Ozgo: pticu, raskalašnu pticu. A sa poda: odmotano klupko. Otvorena/zatvorena vrata. Kamen pored nogu.

Moja priča *odražava* ruke, ruke zgrabe *odraz* pune čaše. I, gutljaj-po-gutljaj, *oglednuta* jabučica skače: taj je žedan, bar u ovoj priči. A u drugoj ko zna, nije važno.

Okrene se, gleda na sat. Kazaljke se miču ravnomerno, ponavljaju stupidnu budućnost. Ogljedalo stražari na zidu, okrnjen mu čošak. Umiva se. Gleda levo, desno.

Moja priča ne propušta ništa: krevet, sto, stolice; stravno svetlo; udisani vazduh. Lebdi trun prašine. Iznenada, s ulice: glasovi. U priči je, pogled, *i to*: sav prostor, sve vreme!

Izlaza, međutim, nigde.

FRAGMENT PREPISKE BRAČNOG PARA KIRI

Ležim-pušim.

Razmišljam. Ni o čemu važnom. Misli su tu, uvek se razmišlja. Evo kako teku *moje*:

Sedim u fotelji, ona je zarivena u tepih. Parket izglancan. Ispod njega: plafon. Niže: dnevni boravak. Vrlo verovatno: komšijina fotelja. Njegov, ne mogu da se setim koje boje, tepih. Možda grimiz? Ili violentni? Izglancani parket. (Sa njima *i mi-sao* propada.)

Ispod: opet plafon. Opet: fotelja, parket, tepih. Potpuno je nebitno da li u istoj vertikalnoj ravni. S manjkom ili sa viškom detalja, četiri sprata sveukupno. Ispod svega, ispod stana u prizemlju: podrum.

A još dublje, i još dublje od onih šest stopa: slojevi zemlje. Kilometri, slepi kilometri! (Da li sa nekom foteljom u utrobi, ili nečim nalik tome, u svakom slučaju pripodopštinama neotkrivene civilizacije. Zabavlja se misao i tako: šta drugo da čovek *pomisli*?)

Celokupna materija je, u suštini, praznina. Razlog zašto je postojana, a to danas znamo oboje, zapravo je taj što se sumanutom, *nezamislivo* sumanutom brzinom elektroni okreću oko jezgra atoma. Stoga, baš sve, i fotelje, i tepisi, i plafoni, i podrumi — od *toga* je, dakle, od tog okretanja; doslovce od dejstva te brzine u strukturi nedužnog atoma.

Ali zar bi besmrtna misao bila to što jeste kada ne bi stekla formu sledećeg pitanja: A šta ako, jedanput, sustanu? *Elektroni* ako sustanu, naravno.

Rekoh: ležim-pušim.

PSIHO-VIRUS: SINHRO, A U NASTAVCIMA

Nekoliko njih čutljivih, u večernji termin: slika na ekranu loša, prevod jedva vidljiv. Ipak, pažljivi su pred te/veom dobrih pola sata.

Kako god — uvek ih je dvoje! *Barem* dvoje koji, uz dosadu, možda uzdah, prate nekoliko kadrova Alfreda. Alfreda Hičkoka. Posegnu za čašama istovremeno. Prinesu ih ustima, odlože u isti mah. A ako, uz to, neko prekrsti noge, budite sigurni da to neće učiniti sam. U svemu tome teško je nazreti predumišljaj. Mešaju se saučesništva: neko i po nekoliko puta izostane, drugi je po nekoliko puta uzastopce *angažovan* da, kao i sused, počese nos, uši, bradu, ili da se posluži krekerom. Tako ni najdiskretniji pokret među njima, zbog nečega, ne biva usamljen.

Potpuno je nejasno da li su toga svesni. *Dabome* da nisu: šta bi se desilo ako bi neko, bilo šta, uradio sam, a da to još neko ne učini paralelno?

Nekako prebrzo, kraj epizode na vidiku. E, sada je *sinhrono* aktivna većina — teško da iko propusti da odreaguje na zvuk sirene patrolnih kola sa ekrana. Ruke ili naprosto miruju ili, radije, čupkaju obrve. Svi jednako trepću, svi duboko dišu. Svi su kao prehladeni, iako je sasvim nepobitno da je pri dolasku, i taj više reda radi, šmrcao tek jedan. Grickaju nokte i oni koji su se takve navike grozili.

This is the end, za *danas*. Kao po komandi, odskoče iz fotelja, protegnu se, jednako neodlučni da pođu kući, obavezama koje ih čekaju. Na čas sednu. Pa opet ustanu. U isti mah govore o istom. U nekoliko istih reči. O potpuno istovetnoj su-trašnjici.

No, *nastaviće se!*